Ч. 86 Второкъ 20 цвѣтня (2 мая) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рокъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Соймъ краєвый.

(XI. засѣдане, 4 сесіѣ VI періоду зъ дня 29 цвѣтня.)

На сѣмъ засѣданю явивъ ся также Є. Ексц. п. Міністеръ Залєскій. — Пос. Гурикъ пôдпиравъ петицію товариства „Шкôльна помôчь“ въ Станіславовѣ и выказувавъ потребу хочь бы найменшои запомоги для сего товариства.

Справозданя Выдѣлу краєвого: о реґуляціи горѣшного Днѣстра, о краєвôмъ курсѣ практичнôмъ дозорцѣвъ меліорацiйныхъ; а адміністраціи кр. фонду позычкового на будову касарень для войска за 1892 р.; о петиціи громады мѣста Перемышля на дозвôлъ побирати оплаты поліційнй въ хосенъ фонду мѣсцевыхъ убогихъ; въ справѣ опѣки правнои надъ старинностями; о справозданю кр. Рады шкôльнои зо стану шкôлъ середныхъ въ Галичинѣ въ 1891/2 р.; о банку краєвôмъ; зъ дѣяльности въ справѣ довгу индемнізаційного; въ справѣ пôльгъ податковыхъ для вел. кн. краковского зъ нагоды конверсіи довгу индемнізаційного — вôдослано до дотичныхъ комісій.

Петиціи 14 громадъ округа суду повѣтового у Вишнѣвчику що до надужить двохъ канцелістôвъ судовыхъ ухвалено вôдступити правительству до розслѣдженя факту и вôдповѣдного зарядженя. — Принято внесенє комісіѣ петиційнои, щобы Выдѣлъ краєвый давъ своє справозданє о петиціи Ванды Млодницкои що до закупна 54 оригінальныхъ рисункôвъ Арт. Гротґера.

Зъ порядку дневного наступило перше читанє внесеня пос. Пілята въ справѣ змѣны закона громадского зъ 1866 року въ цѣли утвореня зборнои орґанізаціѣ автономічнои. Бесѣдникъ выказувавъ, що доки не буде въ громадахъ доброи орґанізаціѣ мѣсцевои, доти не будуть громады въ силѣ сповняти вôдповѣдно своихъ обовязкôвъ. Орґанізація та не має творити новои инстанціѣ надъ громадами але вступити на мѣсце нинѣшныхъ найнизшихъ инстанцій. Пôдъ взглядомъ формальнымъ просивъ бесѣдникъ, щобы внесенє єго передати комісіѣ громадскôй. Палата такъ и ухвалила.

Пос. Рутовскій мотивувавъ своє внесенє въ справѣ орґанізаціѣ громадскои и апелювавъ якъ до консерватистôвъ такъ и до лібераловъ, якъ до шляхтича такъ и до селянина, до Полякôвъ и Русинôвъ, щобы всѣ спôльно подали собѣ руки до залагодженя сеи справы. Внесенє єго передано комісіи громадскôй.

Пос. Телишевскій поновивъ своє торôчне внесенє въ справѣ заведеня безпосередныхъ выборôвъ до Сойму и жадавъ переданя єго внесеня комісіи правничôй. Палата вôдкинула єго внесенє.

До комісіѣ конкуренційнои выбрані: Гнѣвошь, Крамарчикъ, Опишкевичь, Впреосв. Сембратовичь, Паливода, Тшецєскій, Цоль. — До комісіѣ громадскои: Юл. Дунаєвскій, Войт. Дѣдушицкій, Фрухтманъ, Щас. Козебродскій, Вол. Козловскій, Менциньскій, Меруновичь, Недѣльскій, Пашковскій, Пілятъ, Поточекъ, Райскій, Рей, Розвадовскій, Рутовскій, Ст. Стадницкій, Телишевскій. — До комісіѣ гôрничои: Чайковскій, Горайскій, Охримовичь, Пальхъ, Потоцкій, Ад. Скшиньскій, Щепановскій, Вікторъ. — До комісіѣ податковои: Абрагамовичь, Гурикъ, Яворскій, Ад. Єнджейовичь, Скалковскій, Шептицкій, Вайґель. — До комісіѣ шкôльнои: Рей. — До комісіѣ петиційнои: Сенковскій. На тôмъ закôнчивъ ся порядокъ дневный.

Послы Пашковскій и Ст. Єнджейовичь предложили проектъ деякихъ змѣнъ въ постановахъ закона дорогового а именно: выдѣлы повѣтовй мають бути въ деякихъ выпадкахъ уповажненй до увôльненя вôдъ престацій; дотеперѣшна престація обшарôвъ двôрскихъ въ матеріялѣ має бути замѣнена на оплату грошеву 5 проц. въ высотѣ додатку до податкôвъ, вôльно однакожъ давати и матеріялъ. Зарядъ дороговый має складати ся зъ начальника громады, настоятеля обшару двôрского и делеґата выдѣлу повѣтового. — Пос. Скалковскій предложивъ проектъ закона въ справѣ горалень, а пос. Поточекъ поставивъ интерпеляцію до правительства, чи оно не схотѣло бы розслѣдити, о скôлько обшары двôрскй сповняють свои дотычнй обовязки.

Зъ рускихъ товариствъ.

— Головный выдѣлъ товариства „Просвѣты“ на послѣдныхъ засѣданяхъ своихъ порѣшивъ мѣжь иншимъ слѣдуючй справы: Рѣшено порозумѣти ся зъ „Народною Торговлею“ въ справѣ узысканя опусту цѣнъ насѣня для членôвъ товариства. Обговорено справу выданя карты князѣвъ и гетьмановъ Руси. Выготовленє проекту поручено пп. Ол. Бар-

---

34)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

Переклад зъ нѣмецкого.

(Дальше).

Може зо три годины ишовъ вôнъ такъ у снѣгову метелицю по засыпаныхъ дорогахъ. Може була вже осьма година, коли вте́мленый ставъ передъ брамою подвôря въ Льоткаймъ.

— Нинѣ менѣ не утечуть — сказавъ, а що браму заставъ знову замкнену, то на черевѣ пересунувъ ся попôдъ штахеты, такъ якъ то звычайно собаки роблять.

Вôкна дому були ясно освѣтленй, але що спущено занавѣсы, то зъ надвору не можна було нѣчого побачити, що дѣє ся въ серединѣ; лише хвилями доходили урыванй тоны спѣву, або голоснй выбухи смѣху.

Дверѣ дому були отворенй. Въ темныхъ сѣняхъ здержавъ ся на хвилину, щобы прийти до себе, бо серце въ нѣмъ сильно било ся, а вôдтакъ запукавъ.

Голосъ Ульрика закликавъ: Прошу.

Оба браты лежали простягнувши ся на широкôй отоманѣ; ноги одного лежали коло головы другого; бувъ то образъ найкрасшого спокою совѣсти и сердечнои веселости. Кождый зъ нихъ державъ пôднесену чарку, котра хиталась у воздусѣ, а передъ ними на столику стояла ваза зъ паруючимъ пончемъ.

Побачивши Павла браты такъ злякали ся, що забули навѣть встати. Зовсѣмъ скамѣнѣли, тôлько дивились на него непорушными очима.

— А то що? крикнувъ вкôнци Ульрикъ, що першій вôдзыскавъ мову, а Фридрихъ выпустивъ зъ рукъ склянку, котра зъ бренькотомъ упала на пôдлогу. Вôдтакъ схиливъ ся и незвычайно пильно почавъ збирати потовчене скло.

— Вы певно здогадуєте ся, по що я прийшовъ — обôзвавъ ся Павло и у своѣй снѣгомъ покрытôй одежи пôдôйшовъ звôльна до стола.

— Нѣ — вôдповѣвъ Ульрикъ и почавъ пôднимати ся помалу на софѣ.

— Зовсѣмъ не знаємо — потвердивъ Фридрихъ, котрый зъ осторожности сховавъ ся за плечима брата.

— Чей же вы дôстали письмо вôдъ мене? — спытавъ Павло.

— Про нѣяке письмо не знаємо нѣчого — вôдповѣвъ старшій та безлично дививъ ся єму въ очи.

— Певно пропало на почтѣ — додавъ чимскорше молодшій.

— Тôлько вы пригадайте собѣ добре. То було 16 падолиста — говоривъ Павло.

Тодѣ они по троха стали собѣ пригадувати, що справдѣ въ тôмъ часѣ одержали якесь письмо зъ почты.

— Але мы зъ него не могли бути мудрй и тому кинули єго въ огонь — сказавъ Ульрикъ.

— Не крутѣть, бо выкрутитесь — вôдповѣвъ Павло. — Вы знаєте дуже добре, що маєте робити.

Они здвигнули плечима и глянули такъ оденъ на другого, якъ колибъ Павло говоривъ до нихъ що найменше по испаньски.

— Я не прийшовъ ту, щобы зъ вами комедію грати — говоривъ Павло дальше. — Вы знеславили мои сестры и мусите имъ честь звернути.

Ульрикъ почѣхавъ ся въ голову и сказавъ:

— Коханый Майгеферъ, то дурна исторія — и такъ вôдразу за хвилю годѣ єѣ полагодити. Сѣдай зъ нами и выпий скляночку пончу. Такимъ робомъ скорше дôйдемо всѣ до меты.

— Ось такъ добре, справдѣ: скорше и щиро — додавъ Фридрихъ и вставъ, щобы принести двѣ свѣжй склянки.

— Спасибôг — сказавъ Павло — я не хочу пити.

Въ нѣмъ повстало неясне прочутє, що оба браты якъ черезъ цѣле житє, такъ и теперь кплять собѣ зъ него.

Чувъ, якъ всѣ єго члены оковують зелѣзнй обручѣ и стискають щоразъ бôльше. Самъ собѣ выдавъ ся такимъ слабымъ, такъ зовсѣмъ безраднымъ....

— Га, коли ты такъ до насъ приходишь — вôдповѣвъ Ульрикъ, нѣбы ображеный — то мы не маємо що зъ тобою балакати.

вѣньскому и Паньковскому. — Рѣшено взяти участь у выставѣ краєвôй въ роцѣ 1894. — Обговорювано справу обходу 25-лѣтного ювілею заложеня товариства „Просвѣта“ и справу выдавництва книжочки ювілейнои, де бы були представлені розвôй и дѣяльность товариства. При тôмъ обговорено справу сполученя обходу ювілею „Просвѣты“ зъ обходомъ 50-лѣтныхъ роковинъ смерти Маркіяна Шашкевича, перенесеня єго мощей и поставленя памятника. Часъ обходу означить ся пôзнѣйше. — Рѣшено подякувати п. Василеви Камяньскому, учителеви зъ Вербова, за цѣнный даръ 41 взорôвъ мережокъ народныхъ, а дрови Т. Кормошеви зъ Перемышля за даръ старинного руского золотого хрестика выконаного въ Перемышли. — Дано вôдпустку членови выдѣлу и секретареви товариства п. Иванови Ґуляєви (п. Ґуляй, якъ вѣдомо, обнявъ на якійсь часъ, яко пôвномôчникъ выдѣлу „Рускои Бесѣды“ зарядъ руского театру). На часъ неприсутности п. Ґудяя принявъ на себе зарядъ канцеляріѣ дръ Кость Левицкій, а веденє протоколôвъ п. Евгенъ Барвѣньскій. — За мѣсяцѣ цвѣтень и май рѣшено надрукувати одну обємисту книжочку дра Баржицкого „Якъ дбати о здоровлє?“ — Принято около двѣста новыхъ членôвъ.

Переглядъ политичный.

Въ трохъ соймахъ краєвыхъ появили ся резолюціи, домагаючі ся вôдъ правительства, щобы оно скликувало соймы въ вôдповѣднôй порѣ, инші же соймы домагають ся выразно, щобы скликувано сесіи правильно на мѣсяцѣ падолистъ, грудень и сѣчень.

У Вѣдни вôдбуваѥ ся нинѣ кôлькадесять зборôвъ робôтничихъ, на котрыхъ мають бути ухвалені резолюціѣ въ справѣ 8-годинной роботы, загального права голосованя и права коаліціи.

П. Намѣстникъ повѣдомивъ Выдѣлъ краєвый, що податокъ зарôбковый, наложеный на селянъ зъ Бѣльча вôдъ торговлѣ вôвцями вôдписано, позаякъ доходженє выказало, що оподаткованї не труднять ся торговлею овець способомъ звычайного заробкованя, отже и не суть обовязані до оплаты того податку.

Комісія нѣмецкого парляменту для розслѣдженя документôвъ предложеныхъ звѣстнымъ зъ голосного процесу о „жидôвскі флінты“, пос. Альвардтомъ ухвалила резолюцію, що всѣ напасти Альвардта суть зовсѣмъ безосновні а предложені нимъ документы не доказують нѣчого. Альвардтъ заявивъ, що зъ людьми, котрі уважають єго за божевôльного, не хоче мати нѣякого дѣла и выйшовъ зъ салѣ.

„Харкôвскі губерн. Вѣдом.“ потверджають вѣсть о намѣренôмъ замаху на царя пôдчасъ єго подорожи до Криму дня 18 (стар. стиля) марта. На 92-ôй верствѣ за Харковомъ вырвавъ бувъ хтось шину саме передъ приѣздомъ царского поѣзду и хотѣвъ тымъ довести до катастрофы.

Новинки.

Львôвъ дня 1 мая.

— **Именованя и перенесеня.** Александеръ Праґловскій, инжинеръ будовы въ Добромыли, зложивъ дня 8 цвѣтня с. р приписану присягу. — Офіціялъ почтовый Адольфъ Пєтакъ перенесеный зъ Перемышля до Бохнѣ. — Банкъ краєвый именувавъ Осипа Падевского шефомъ кореспонденціѣ и прокуристомъ, Меч. Сендзимира ліквідаторомъ, дра Ив. Жепецкого и Стеф. Свѣжавского адъюнктами, а Маріяна Дзиковского и Март. Ґаєвского асистентами.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады повѣтовои въ Калуши зъ ґрупы сельскихъ громадъ розписано на 6 червня с. р.

— **Читальню „Просвѣты“** отворено въ Гологорахъ на Воли, повѣта золочѣвского, дня 19 марта с. р. На разѣ найшлось не богато охочихъ до читальнѣ, бо при выборѣ выдѣлу на сихъ перших загальныхъ зборахъ було лишь 12 членôвъ. Зô взгляду, що се число членôвъ за мале, щобы читальня могла бодай яко-тако розвивати ся, длятого рѣшено: не брати цѣлои вкладки вôдъ разу, але тыжднево по два кр, а если зъ тои самои хаты впишесь другій членъ родины, то лишь 1 кръ., вôдъ дальшихъ же цѣлкомъ нѣчого не брати. Вписове установлено на 20 кр., а вôдъ другого члена тои самои родины 10 кр. И се заохотило навѣть тыхъ, що не вмѣють читати, бо теперь числить наша читальня вже 30 членôвъ такихъ, що правильно свои вкладки складають, а кромѣ того єсть надѣя, що ще бôльше приступить. Великою пôдпорою ставъ молоденькôй читальни Хв. Выдѣлъ нашого многозаслуженого товариства „Просвѣты“ у Львовѣ, бо заразъ на початокъ обдарувавъ читальню 40 ма книжочками свого выданя въ загальнôй вартости 8 зр. 87 кр. До читальнѣ сходять ся члены що недѣлѣ и свята по вечѣрни въ хатѣ ч. Ивася Николового, котрый другу свѣтлицю свою членамъ задармо вôдступаѥ. Читальня передплачує декотрі часописи и вписала ся въ члены „Просвѣты“; надто закуплено ще дещо книжочокъ „Просвѣты“ а въ часомъ, дасть Богъ дочекати, закупить ся ще другі книжочки, якъ призбираѥ ся бôльше гроша. По роцѣ же, маємъ въ Бозѣ надѣю, и каса позычкова увôйде въ житє.

— **Вп. ювілатъ о. Иосифъ Заячковскій** зъ Лопянки коло Долины, щирый патріотъ и многозаслуженый дѣятель, обходить дня 11 мая с. р. 60 лѣтный ювілей священьства.

Въ справѣ подорожи до Риму повѣдомляє рускій комітетъ, що авдієнція у Папы для Русинôвъ єсть назначена незмѣнно на 29 мая. А що-до дня выѣзду зô Львова то на теперь назначено єго на 20 мая, однакъ дефінітивный речинець выѣзду и прочі подробицѣ, якъ що до харчу, помѣщеня и орґанізаціѣ самои подорожи, буде вже тыми днями остаточно оголошеный. При тôмъ упрашаѥ комітетъ ще разъ о зголошеня до участи въ рускôй депутаціи ювілейнôй. — Сими днями мали мы нагоду бачити оправу Евангелія и адресу, що повезе руска депутація въ дарѣ для Є. Св. Папы. Окладинка и хребетъ Евангелія выконані пôсля мотивôвъ Шкрибляка, зложеныхъ въ таку гармонійну цѣлôсть, що ажь любо дивити ся. Помѣжь плоскорѣзьбою уложені на чотирохъ рогахъ Евангелисты, а по серединѣ Спаситель, выконаный знаменито въ деревѣ букшпановôмъ. Спôдна оправка держана въ стилю выпалюванои гуцульскои орнаментики; по серединѣ образъ на емаліи св. Кирила и Методія, котрі передають Папѣ Миколаєви XII Евангеліє, переложене на славяньску мову. Зъ бокôвъ Евангеліє спяте чепрагами золотыми, выконаными на взорахъ мосяжництва гуцульского. Чотири ленты до вкладаня мѣжь картки Евангелія зроблені артистично панями въ „Клюбу Русинокъ“. — На адресѣ єсть инша окладинка въ плоскорѣзьбою Шкрибляка незвычайно ґарна; самі народні мотивы. Сама адреса выконана на перґаминѣ. На нѣмъ є напись, а около неи образъ, що представляє народъ у всѣлякихъ прекрасныхъ строяхъ, якъ идуть до церкви. Проєктъ до тыхъ композицій подавъ проф. В. Шухевичь, а выконали єго професоры львôвскои школы пп. Жакъ и Бентовскій, та артистъ-малярь п. Дембицкій. Праця цѣла приносить честь артистамъ. Русины повезуть у Римъ своєрôдну штуку, котра зложена у Ватиканьскôмъ музею буде певно своєю оригінальностію вызначатись помѣжь иншими. Зъ тыхъ окладинокъ и адресы будуть взяті фотоґрафічні знимки; чистый дохôдъ зъ розпродажи тыхъ образôвъ призначивъ Є. Е. Митрополитъ на институтъ Василіянокъ у Львовѣ.

— **Выбухъ ґазу.** Въ склепѣ выробôвъ сѣлярскихъ Купчиньского при улици Сикстускôй у Львовѣ

И зовсѣмъ не маємо охоты затроювати собѣ веселый Святый Вечѣръ.

— И дати пончеви застигати — докинувъ Фридрихъ.

Павло мѣривъ остовпѣлымъ поглядомъ то одного то другого по черзѣ. Невжежь то можливе, щобы люде, на котрыхъ совѣсти лежить така вина, стояли передъ нимъ такъ гордо и спокôйно, коли тымчасомъ вôнъ, що прийшовъ жадати права, найсвятѣйше єму прислугуючого, дрожавъ передъ ними мовь злочинець?

А якъ повернешь безъ потѣхи? — вôдзывавъ ся въ нѣмъ якійсь голосъ тревоги. — Не гнѣви ихъ, памятай се, що присягъ матери. Ту не о тебе йде, памятай собѣ.

— Ну, пєшь зъ нами чи не пєшь? — питавъ Ульрикъ гнѣвно.

Ту не о тебе йде! — знову вôдôзвалось въ его души. Тодѣ нахиливъ голову и сказавъ захриплымъ голосомъ:

— Отже... прошу.

Оба браты глянули по собѣ а Фридрихъ пôднѣсъ чарку и сказавъ:

— На здоровлє!

— На здоровлє! — ледви вымовивъ Павло и выпивъ горячій напôй, хочь вôдраза и гидь стискала єму горло.

И сидѣвъ теперь, якъ веселый товаришь забавы зъ обома братами при однôмъ столѣ, вôнъ, що якъ местникъ повиненъ бувъ ту прийти.

— Отже, коханый Майгеферъ, пора вже разъ покôнчити зъ тою нещасною історією — зачавъ Ульрикъ на ново. — Що впало, то пропало. Не хочу я доходити, хто за кимъ бôльше бѣгавъ, чи мы за твоими сестрами, чи твои сестры за нами, въ кождôмъ выпадку они винні тôлько, що й мы. Любимо ихъ цѣлымъ серцемъ, бо то дуже миленьки дѣвчата, найгарнѣйші въ цѣлôй околици и намъ щиро жаль, коли подумаємо, що мы ихъ погубили, але... вѣнчати ся зъ ними теперь, того чей не можешь вôдъ насъ жадати.

Павло глянувъ на него несмѣло и сказавъ вôвголосомъ:

— Але того сподѣвати ся чей же... — дальше не мôгъ нѣчого вымовити; єму здавало ся, що кровь стигне єму въ жилахъ.

— Не будь же смѣшнымъ — замѣтивъ Фридрихъ, а Ульрикъ говоривъ дальше:

— Слухай, мы въ концы й зробили бы то, мы ихъ дуже цѣнимо, хочь имъ неодно треба бы простити...

Въ мозку Павла задрожало щось, але запанувавъ надъ собою.

— И мы вволили бы сейчасъ твою волю, та скажи перше, що дашь за ними?

— Я... не маю нѣчого — выстогнавъ Павло.

— Отже бачишь — вôдповѣвъ Фридрихъ.

— А мы потребуємо грошей, богато грошей — говоривъ Ульрикъ дальше. — Я старшій, а скоро маєтокъ возьму въ свои руки, мушу сплатити Фридрихови и то такъ, щобы мôгъ собѣ купити инше село.

— Я... буду... працювати — вымовивъ Павло придавленымъ голосомъ и зъ покôрною просьбою глянувъ на обохъ братôвъ.

— Ты вже десять лѣтъ працюєшь, а не зробивъ нѣчого.

— Пожаръ станувъ менѣ на перешкодѣ — боронивъ ся Павло, якъ колибъ хотѣвъ оправдати ся зъ нещастя, що єго дôткнуло.

— Ну, а на другій рôкъ знову инше лихо стрѣне тебе и такъ все буде. Нѣ, любый приятелю, мы не можемо въ то вдавати ся.

Обава, що безъ всякои потѣхи маѥ вернути до сестеръ, росла що разъ бôльше въ єго души. Вкôнци огорнула єго вже такъ дуже, що языкъ єму розвязавъ ся и вôнъ сказавъ:

— Боже мôй, тажь розважте лише! Годѣжь менѣ обѣцяти вамъ бôльше, якъ можу, але я запевняю васъ, що буду працювати тяжко якъ зарôбникъ.... буду працювати якъ вôлъ.... въ день и въ ночи.... буду щадити и голодомъ морити ся.... а все, що зароблю, ваше буде. Слухайте: я маю дуже дуже гарні пляны на будуче; небавомъ льокомобіля буде доведена до ладу.... а торфъ даѥ значні зыски ....покладъ глубокій на пятнайцять стôпъ.... правду кажу. Можете єго самі змѣрити. Кождый вôзъ торфу даѥ десять марокъ.... и посаги ваші одержите въ рôчныхъ ратахъ, ручу вамъ, що до шелюга!...

Широко отвертыми очима дививъ ся имъ въ лиця, бо сподѣвавъ ся, що браты сейчасъ схоплять ся єго пропозиціѣ. А коли они мовчали, вôнъ мовь непритомный потеръ рукою чоло, зъ котрого холодный пôтъ стѣкавъ каплями и сказавъ:

— Такъ.... щожь бы я ще мôгъ учинити?... Правда, ще бôльше для васъ зроблю. Присилую батька, щобы фôльварокъ менѣ вôддавъ а потôмъ вамъ єго вôдступлю, такъ.... що скоро батько помре, оденъ зъ васъ возьме той маєтокъ собѣ. Я выйду зъ него и пороху звôдтамъ не заберу. Чи вамъ ще того мало?

закладано оногды руры газови а але ихъ влучено, черезъ що богато ґазу выйшло и зôбрало ся у склепѣ. Слюсарь Кароль Гандъ хотѣвъ тому зарадити и ставъ слѣдити руры. Приступивъ зъ запаленою свѣчкою до руръ, але въ тôй хвили ґазъ выбухъ, на щасте не дуже сильно. Гандови нѣчо не стало ся, але богато товарôвъ у склепѣ згорѣло.

— **Убійство дитины.** Послѣдными днями вôдбувала ся въ Краковѣ розправа карна противъ 32-лѣтного рѣзника Адама Наврота и его 25 лѣтнои жѣнки Олены Обжаловано ихъ, що обое убили непілюбну дитину, чотиролѣтного хлопця Блажея, сына еѣ. Обое катували дитину немилосердно черезъ два роки. По смерти найшли лѣкарѣ на тѣлѣ хлопця богато ранъ, синцѣвъ и чотири поломанѣ ребра Історія тои нещасной дитины будить несказаный жаль, а зъ другои стороны и лютôсть на звѣрскихъ родичѣвъ. Хлопчика не лише били, але голодили мати и вôтчимъ, такъ що его жолудокъ бувъ по смерти скорченый и безъ слѣду якои небудь поживы. Въ самôй лише сорочинѣ выкидано его зъ хаты на 20 ступѣнный морозъ. Свѣдки оповѣдали обурюючѣ факты про поступоване Навротôвъ зъ хлопцемъ. Били его за се, що кликавъ ѣсти, били его, коли хто чужій подавъ ему зъ милосердя кусникъ хлѣба. Голодна дитина вызбирувала выкиненѣ курамъ окрушины хлѣба и тымъ живила ся. Вечеромъ передъ смертію дитина вже не могла рушатись; вôтчимъ казавъ Блажееви злѣзти зъ сѣнника, але вôнъ не мôгъ уже того зробити, отже скинувъ его самъ и такъ бивъ ременемъ, що кровь зъ плечей текла Упало нещасливе дитя зъ ослабленя на землю, бивъ его дальше, доки зô страшного болю само не встало. Обкровавленôй дитинѣ казавъ клячати и говорити молитву, не позволивъ оперти ся о нѣякій предметъ, а вôдтакъ казавъ ѣй вылѣзти на сѣнникъ на лавцѣ безъ нѣякои помочи. Спромогла ся ще на се дитина, але въ ночи умерла. — Заступникъ прокуратора дръ Буякъ описавъ то страшне знущане родичѣвъ надъ невинною дитиною и въ имя покривдженого чувства людскости, въ имя потоптаныхъ правъ божихъ и людскихъ вôзвавъ присяжныхъ, щобы затвердили пытаня въ напрямѣ морду. Оборонцѣ майже не хотѣли боронити Навротôвъ, такъ всѣ були обуренѣ и трибуналъ засудивъ Адама Навротa и Олену Навротову на смерть на шибеници.

— **Болшовецкій лихварь** Мотьо Юда Сокаль ставъ дня 26 цвѣтня передъ трибуналомъ карнымъ въ Бережанахъ, обжалованый о то, що вôдъ Илька Переклиты за позыченыхъ ему 50 зр. взявъ за часъ вôдъ 1877 до 1890 р. 715 зр. 81. понадъ належиту ему претенсію. Трехъ свѣдкôвъ, що ложно свѣдчили въ користь Сокаля, прокураторъ сейчасъ обжалувавъ. Мотя Сокаля, котрый есть раднымъ болшовецкимъ и комісаремъ торговымъ, обывателемъ мѣста, торговцемъ худобы и властителемъ значнѣйшого маетку, засуджено на вôсѣмь мѣсяцѣвъ строгои вязницѣ, на кару грошеву 800 зр. та на звороть коштôвъ процесу. Ивана Переклиту заступавъ адвокатъ бережаньскій дръ А. Чайкôвскій.

— **Страшный выпадокъ** лучивъ ся въ велику суботу въ Новыхъ Мамаѣвцяхъ на Буковинѣ. Господарь Гаврило Борсюкъ пôшовъ до млына по муку и взявъ зъ собою свого 10-лѣтного сынка-школярика Омеляна. Хлопчина пôдôйшовъ близько млыньского колеса, щобы подивити ся, якъ веретено крутить ся. Въ своѣй неосторожности приступивъ такъ близько до колеса, що оно вхопило его за одежу, вôдорвало ему напередъ одну руку и ногу, потôмъ пôдтягло ажь до ветерена, котре его страшно потерло. Люде заразъ збѣгли ся и вôдвезли бѣдного хлопчину до дому, де заразъ померъ. Отець страшно пригнобленый сею страшною смертію свого сына-одинака. Въ великодный понедѣлокъ вôдбули ся похороны при участи двохъ священикôвъ, всѣхъ школярôвъ, котрыхъ провадивъ тамошный учитель п. Савицкій и много людей зъ села. Надъ свѣжою могилою мавъ п. Савицкій прекрасну бесѣду, котра всѣхъ присутныхъ до слѣзъ тронула.

— **Выкрыта крадѣжь.** Зъ Росохача, въ повѣтѣ чорткôвскôмъ, пишуть намъ: Дня 19 цвѣтня выкрыто въ Росохачи крадѣжь, котрои допустивъ ся незвѣстный до того дня злодѣй ще дня 10 сѣчня 1892 р. забравши изъ церковнои скарбоны 2404 зр. и 38 кр. Пôдозрѣне упало було тогды на пôддячого Антона Слободяна, котрого увязнено и вôнъ пересидѣвъ шѣсть мѣсяцѣвъ въ слѣдчôмъ арештѣ. Теперь же выказала Розалія Фекета, що грошѣ тѣ укравъ еѣ сусѣдъ, заможный господарь, що бувъ навѣть и раднымъ, Семанъ. У него найшли ще закопаныхъ въ земли 916 зр. а прочѣ вже стративъ — побудувавъ ся добре, накупивъ худобы, одежѣ, пивъ и гулявъ добре. Въ судѣ вôзнавъ вôнъ, що коли прийшовъ до церкви, она була замкнена а вôнъ вклякъ передъ дверми и моливъ ся. Пôддячій прийшовъ зъ ключами, отворивъ церковь, а вôнъ тогды зайшовъ до церкви и тамъ моливъ ся. Коли вôдтакъ пôддячій вышшовъ на хвилю до хаты, вылѣзъ Семанъ на хоры и тамъ сховавъ ся черезъ вечѣрню. По вечѣрни замкнувъ пôддячій церковь а Семанъ пообривавъ колодки вôдъ скарбоны, забравъ грошѣ и накрывъ скарбону покрываломъ, вôдважививъ вôдтакъ дверѣ вôдъ церкви и пôшовъ щасливо до дому. Якъ же неволили пôддячого въ арештѣ громадскôмъ, то вôнъ кричавъ: А бийте его, бо то тôнъ укравъ грошѣ. —*П. С.*

— **Промѣнявъ жѣнку, доплативъ быками.** Два селяне Стратієнковъ и Бурилинъ вертали зъ торгу въ Єлисаветградѣ въ Россіи до дому. Весело балакали про се и те, ажь остаточно дотронулись своеи турботы. Звѣстно у кождого чоловѣка своя бѣда, хочь и неоднакова. У Стратієнкова була дуже погана жѣнка Атаназія, та ще й пристаркувата до того. Се болѣло его, та що вдѣешь зъ нею? То своя жѣнка, тай годѣ! Отъ вôнъ и каже до Бурилина: у тебе жѣнка молода и гарна, тôлько быкôвъ дасть Бôгъ. Такъ знаешь, ты дай менѣ свою жѣнку, а бери за те мою и пару красыхъ быкôвъ. — Бурилинъ подумавъ. Справдѣ гарна рѣчь. Що жѣнка! молода чи стара, цуръ ѣй — мѣркуе — быки, отъ що! И згодивъ ся промѣняти. Прийшли домôвъ, Стратієнковъ забравъ молоду жѣнку Бурилина, а свою вôдôславъ приятелеви разомъ зъ быками Жили они разомъ та не довго. Молода жѣнка пожалувалась сѣльскому начальству, и оно велѣло чоловѣкамъ вертати кождому до своеи жѣнки, та ще выплатило одному и другому по десять рѣзокъ на спину. Але чоловѣкамъ и въ голову не прийшло покидатись замѣною, и они пожалувались на начальство передъ судомъ окружнымъ въ Єлисаветградѣ Лише судъ не прихиливъ ся до ихнои справы.

† Посмертнѣ вѣсти.

— Осипъ Близиньскій, оденъ зъ найзнаменитшихъ польскихъ писателѣвъ комедіи, котрого ювилей письменьскій обходжено недавно въ Краковѣ, померъ тамъ 29 м. м. Родивъ ся дня 10 марта 1827 р. въ Варшавѣ Его найзнаменитша комедія есть: „Панъ Дамазій".— Льотаръ Дарґунъ, докторъ правъ и фільозофіѣ, деканъ выдѣлу права и адміністрацїѣ въ Університетѣ Ягайлоньскôмъ въ Краковѣ, професоръ звычайный исторіѣ державы и права нѣмецкого, членъ кôлькохъ научныхъ комісій, авторъ численныхъ працъ исторично-фільозофічныхъ и правничихъ, померъ у Краковѣ въ суботу 29 м. м. проживши лѣтъ 40.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 29 с. м. до 12 год. въ полудне дня 1 Мая: середна теплота була + 9·1° Ц., найвысша + 19·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша + 0·6° Ц. вчера рано. Баром иде въ гору. (763). Вѣтеръ буде мѣрный, теплота пôдносить ся до + 10·0° Ц., станъ неба буде змѣнный дощу не буде, погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 1 с. м.: пшениця 7·25 до 8·60; жито 6·25 до 6·50; ячмѣнь 5·— до 6·—; овесъ 5·75 до 6·—; рѣпакъ 11·— до 12·—; горохъ 6·20 до 9·—; вика 4·75 до 5·50; насѣне льняне 11·50 до 12·—; бôбъ 9·50 до 11·—, бобикъ 5·75 до 7·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 75·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 22·— до 24·—; анижъ 39·— до 41·—; кукурудза стара 5·— до 5·80; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·— до 13·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Поля 1 мая. Еѣ Вел. Цѣсарева Єлисавета приѣхала тутъ вчера о 9 год. передъ полуднемъ на корабли „Ґрайфъ" и по одногодинномъ побутѣ поѣхала въ супроводѣ Архікняг. Маріѣ Валеріѣ и Архікн. Франца Сальватора до Мірамаре.

Бѣлградъ 1 мая. Вѣсть о змѣнѣ сербского посла у Вѣдни, есть безосновна.

Специя 1 мая. Вчера приѣхали тутъ нѣмецка пара цѣсарска и италіяньска пара королевска та мають нинѣ оглядати околицю мѣста а мѣжь иншими такожь панцирну вежу на островѣ Пальмарія.

Берлинъ 1 мая. Бюро Вольфа довѣдуе ся зъ певного жерела, що въ виду поважнои ситуаціѣ и важныхъ въ наслѣдки ухвалъ въ парляментѣ слѣдуючого тыждня мае цѣсарь скоротити звою гостину въ Карльсруге и залишити гостину у ґр. Шлітца.

Надôслане.

Пошукуе мѣсця дякъ въ середнôмъ вѣку, зъ добрымъ голосомъ: може учити дѣтей хорального спѣву. Просить ся Вп. Отцѣвъ духовныхъ и Ч. Громады адресувати письма свои: Теодоръ Помастко, въ Сокали улиця Шляхотска ч. 77.

Але они все ще мовчали.

Тодѣ здало ся ему, що все, въ що доси сильно вѣривъ, десь западае ся, гине, земля пôдъ нимъ розступае ся, вôнъ самъ паде въ якусь пропасть. Зложивъ руки, сѣкъ зубами и мовь неживый дививъ ся въ нихъ мертвыми, скляными очима.

— Невжежь такъ може бути? Не хочете? Справдѣ не хочете? Отже вы зовсѣмъ не розумѣете того, що то вашь обовязокъ, вашь святый довгъ направити те, чимъ согрѣшили? Невжежь ваше власне почуте чести не дорѣкае вамъ, що иншихъ позбавили чести и доброи славы, невжежь оно не каже вамъ, що иншимъ не годить ся честь забирати?... Вы годитесь на те, щобъ ваша совѣсть спала?

— Дай спокôй, перестань уже! — сказавъ Ульрикъ, котрого вôдъ тыхъ слôвъ напала дрожь и якесь немиле чуте.

— Нѣ, не перестану! Я не можу такъ вертати до дому.... Справдѣ, не можу! Чи вы зовсѣмъ не розумѣете того, яке лихо заподѣяли.... яка страшна розпука, яка недоля осталась за вами въ моимъ домѣ?

— Колибъ вы то могли бачити и пôзнати, то певно не були бы такими немилосердными!... Слухайте, ты Ульрикъ и ты Фридрихъ.... знаю васъ уже такъ здавна.... ще на школьнôй лавѣ сидѣли мы разомъ.... и разомъ ставали мы передъ престоломъ божимъ до першого причастя.... Вы були все для мене незычливѣ и не мало натерпѣвъ ся я вôдъ васъ.... я вамъ все забуду, коли тôлько то одно направите. Вы легкодушнѣ, але не злѣ... Не можете бути злыми.... И вы чей мали матѣрь; бачивъ я еѣ.... пôдчасъ нашого першого причастя стояла на лѣво пôдъ третимъ стовпомъ.... и плакала такъ, якъ моя мати плакала.... А моя мати — ой Боже! — перебивъ собѣ нагло мову, бо соромно стало ему, що имя тои святои, тои своеѣ дорогои матери вымовивъ передъ тыми зводителями, але тревога, що безъ всякои потѣхи мôгъ бы вернути домôвь, зросла у нѣмъ ажь до божевôльности, отже й теперь перемôгъ себе и почавъ наново говорити, коли тымчасомъ думки его вже мовь блуднѣ, безладно снували ся:

— Подумайте собѣ: выходите теперь на кладовище.... и маете сестры.... котрѣ вамъ звели.... а вы не звертали на тѣ сестры досыть уваги.... и не смѣете доторкнутись снѣгу, що лежить на могилѣ матери.... подумайте собѣ, що то я той зводитель.... то.... що бы вы тодѣ зробили?

— Убили бы тебе якъ собаку! — сказавъ Ульрикъ, кидаючи на него згôрдный поглядъ.

Вôнъ крикнувъ страшно, бо ажь теперь пôзнавъ, якъ глубоко понизивъ ся, якъ свою гордôсть, свою честь у болото кинувъ. Стиснувъ кулаки и кинувъ ся на Ульрика. Але той заставивъ ся столомъ, а Фридрихъ выбѣгъ до сусѣдної комнаты, щобы прикликати службу на помôчь. Тодѣ непевнымъ крокомъ выбѣгъ Павло зъ комнаты.

Брама подвôря була замкнена такъ, якъ перше. Не мавъ вôдваги вернути, щобы казати собѣ еѣ отворити и на черевѣ перелѣзъ попôдъ штахеты, мовь собака!

Мовь собака!...

. . . .

(Дальше буде.)

Зъ редакцію вôдповѣдае Адамъ Креховецкій.

Инсераты („оповѣщеня приватнй") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимає лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Ґ. Найдлінґеръ

Зінґера оріґінальнй машины до шитя суть взôрцевй що-до конструкціѣ, нейлекшй до роботы, шиють дуже гарно, зъ набôльшою точностію всяку матерію и всякою ниткою; заосмотренй суть найдоскональшими прирядами, а неперевысшимй суть що-до тривкости и своєѣ здатности; тому то найрадше и найбôльше уживають тыхъ машинъ

до ужитку домашного и промыслового.

Найновѣйшій вынахôдъ Зінґера и Сп. то высокорамєнна т. зв.

Вібратінґъ Шутлє машина до шитя

показалась, такъ якъ и всѣ дотеперѣшнй выробы тои фабрыки, дуже практычною. Она вызначаєсь такъ само легкостію въ орудуваню нею и гарнымъ выглядомъ. Оріґінальна Зінґерова машина до шитя то найцѣннѣйшій прирядъ въ домашнôмъ господарствѣ.

Львôвъ ринокъ 9. 16

Філія: Черновцѣ улиця Паньска 18.

Необходимою для кождого господарства єсть 5

Кнайпъ Катрайнера

солодова кава

зô смакомъ кавы въ зеренцяхъ.

Дає она тоту неоцѣнену користь, що шкôдливого спожитя чистои або сурогатами перемѣшанои кавы въ зеренцяхъ уникнути можна, та приладити собѣ далеко смачнѣйшу, а притôмъ здоровшу и поживнѣйшу каву. — Знаменита яко додатокъ до кавы въ зеренцяхъ.

Поручає ся дуже женщинамъ, дѣтямъ и хорымъ.

Наслѣдованя осторожно уникати.

Всюды до набутя. — $^1/_2$ кільо 25 кр

Не жартъ

ані обмана, але чиста свята правда

Лишь 3 злр. 50 кр.

Кишонковый годинникъ-Remontoir

въ ґваранцією, дуже добрый и докладно идучій, зъ вскавôвкою на секунды, въ найлѣпшôй красно оздобнôй нікльовôй ковертѣ, котрый заступає всякій [illegible] срѣбный и золотый годинникъ. Кождый, хто замовляє такій годинникъ, одержує зъ годинникомъ

слѣдуючй предметы даромъ

1 прегарный ланцушокъ до годинника, 1 чудна привѣска, 1 перстень въ камѣнями, 1 пару красныхъ кульчикôвъ, 1 красный сциворичокъ зъ выклювачемъ. — **Нѣхто нехай не сумнѣває ся**, бо повтаряю, що то не є жартъ або обмана, але чиста свята правда, и звертаю кождому грошѣ, кого-бы тй годинники невдоволили. Кождый проте нехай поспѣшає, якъ довго малый засôбъ выстарчить, и замовляє тотй знаменитй годинники. Посылка вôдбуває ся за послѣплатою черезъ

Apfel's Taschen-Uhren-Versendung,
Wien, Stadt, Wolfengasse 1/N. 52

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякй ефекты и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадпои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

- $4^1/_2\%$ листы гіпотечни.
- 5% листы гіпотечнй преміованй.
- 5% листы гіпотечнй безъ премій.
- $4^1/_2\%$ листы Тов. кредитового земс.
- $4^1/_2\%$ листы Банку краевого.
- $4^1/_2\%$ пожичку краеву галицку.
- 4% пожичку пропінацийну галицку.
- 5% „ „ буковиньску.
- $4^1/_2\%$ пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
- $4^1/_2\%$ пожичку пропінацийну угорску.

4% угорскй Облиґаціи индемнизацийнй,

котрй то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ всякй выльосованй, а вже платнй мѣсцевй паперы цѣннй, якъ такожь купоны за готовку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевй лишень за вôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить. 60

12

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовує ихъ по

$4^1/_2\%$ на рôкъ.

На убраня

найлучшй матерій суконнй

камґарны, шевіоты, льодевъ, непромакальнй сукна стрѣлецкй, матерій на всякй убраня и найровлючнѣйшй найновѣйшй матерій на дамску ґардеробу на весну и лѣто, всьо после найновѣйшой моды и знане въ найлучшой якости, доставчє по найдешевшихъ фабричныхъ цѣнахъ навѣтъ на метры, такожъ приватнымъ людямъ.

Складъ ц. к. пр. фабрики тонкого сукна и товарôвъ въ овечой волны

MORITZ SCHWARZ

Zwittau, Mähren.

Взôрцѣ дармо. Призвали вôдъ усѣхъ людей, властей и товариствъ. Для панôвъ кравцѣвъ дуже гарнй книги зъ взôрцями неоплачено. 57

Кореспонденцію въ языцѣ нѣмецкôмъ

С. Спітцеръ у Вѣдни

поручає

Товары камѣннй и шамотовй.

Плыты бѣлй и кольоровй. — Насады коминковй. Комплетнй уряджєня для стаєнъ и оборъ.

На жаданє высылаємо катальоґи

заступники для **Галичины** и **Буковины**

Гамель и Файґель

у ЛЬВОВѢ, улиця Коперника число 21.

Бюро оголошень и дневникôвъ

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всѣхъ дневникôвъ

по цѣнахъ оріґінальныхъ.

До

Народнои Часописи, Ґазеты Львôвскои и „Przegląd-y"

може лише се бюро анонсы приймати.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.